

Volmaakt
Helder
Stil Zijn

David Carse

*Volmaakt
Helder
Stil Zijn*

voorbij het individuele zelf

*Dit boek, en de hier uitgedrukte gedachten en concepten,
hebben geen copyright. Zij zijn niet van "mij".
Het verstaan of misverstaan,
het interpreteren of misinterpreteren,
het citeren of onjuist citeren,
het gebruik of misbruik,
gepaste toepassing of ongepaste toepassing,
kan zich wel of zich niet voordoen.
Alles is Aanwezigheid, Gewaarzijn, waarin alle
klaarblijkelijke gedachten en concepten, gebeurtenissen en han-
delingen, spontaan oprijzen.*

*david carse
2006*

--

Amerikaanse uitgave ISBN 0-9765783-0-1
Uitgegeven door:
Paragate Publishing
PO Box 925
Shelburne, VT 05482
2006

Nederlandse vertaling 2022: Harry Topman

*In grote dankbaarheid: voor Ferit Arav, Caroline (†) en Iris...
(en met dank aan Evert de Vries voor de aanzet...)*

kadag-pub@kpnmail.nl
www.uigeverijkadag.nl
Lay-out en zetwerk: Broos&Co
Druk: Brave New Books
ISBN: 9789464655636

De kleine lettertjes

Er zijn vele boeken verkrijgbaar die je zullen helpen om een beter leven te leiden, om een beter mens te worden, om te evolueren en je te doen groeien om je volledige potentieel als spiritueel wezen te realiseren.

Dit is niet zo'n boek.

Ten tijde van het schrijven van dit verhaal, leert vrijwel iedere bekende spirituele leraar in Amerika en Europa dat de uiteindelijke spirituele verlichting, ooit alleen bereikt door bepaalde yogi's, goeroes en andere buitengewone wezens, nu voor jou beschikbaar is, en dat het lezen van hun boek of het bijwonen van hun bijeenkomsten jou daarnaartoe zullen helpen. Dit boek zal je vertellen dat deze ideeën absurd zijn, omdat het nogal duidelijk is dat noch jij noch wat dan ook verder ooit bestaan heeft.

In feite, niettegenstaande de enthousiaste oprispingen op de omslag (superlatieve aanprijzingen op de omslag in de boekwinkel, (*vert.*)), zou ik ieder redelijkerwijs normaal persoon aanraden dit boek niet te kopen. Ik zeg dit omdat het geen zin heeft je goeie geld uit te geven aan weer een 'spiritueel' boek, alleen om te ontdekken dat het voor jou geen waarde heeft. Het onderwerp is dusdanig dat slechts zeer weinigen er werkelijk in geïnteresseerd zullen zijn. Waar hier over geschreven wordt is, als het werkelijk doorgrond wordt, zo volslagen vreemd dat het ver voorbij de grens ligt van wat het normale menselijk brein kan begrijpen of accepteren. Ik zou het zelf niet begrepen hebben of het interessant hebben gevonden, voorafgaand aan wat er gebeurd is in het oerwoud.

En verder, mocht je het interessant blijken te vinden, en in staat te zijn om voorbij de woorden, in ieder geval iets te begrijpen van waar zij naar verwijzen, zul je dat waarschijnlijk als zeer onthutsend ervaren. Weinig mensen kopen boeken over spiritualiteit om diep onthutst te worden, dus wees vooraf gewaarschuwd.

En tot slot, mocht je het toch lezen, en indien dat waar hiernaar verwezen wordt resoneert en in dat hele kleine kansje tot het einde toe wordt gevolgd, dan zal dat ook waarschijnlijk het einde van jou zijn. Dus opnieuw, een waarschuwing. Met een beetje geluk keer je hier niet van terug met een leven dat je dat van jezelf kunt noemen; “jij” zal helemaal niet terugkomen.

Het is met geen mogelijkheid te zeggen wat de kansen zijn dat dit gebeurt, maar de Upanishads zeggen dat “slechts eens in de duizend jaar een ziel ontwaakt”, dus waarschijnlijk is er geen reden voor ongerustheid. Waarschijnlijk.

Dat gezegd hebbende, geniet ervan.

david carse

Toelichting bij deze vertaling:

Zoals de schrijver in zijn inleiding al een beetje cryptisch tracht te verduidelijken (blz. v) is dit niet zomaar een boek. Het is een indringend verslag, dat, na aanvankelijk onbegrepen verwarring, vanuit en met behulp van de Advaita Vedanta context, terugkijkt op iets mysterieus. Waarvan het lezen niet zonder risico is, zo meldt hij. Dus u bent gewaarschuwd.

Het blijkt een zeldzaam accurate getuigenis van een doorleving, van het oplossen van een illusie, knap en treffend prachtig doorweven met een indrukwekkende keur aan parallelle relevante bronnen: zonder vooropgezette intentie, en dus ook, kom er maar eens om, ...zonder copyright...Het kan daarom dus niet anders zijn dan dat ook deze (in grote dankbaarheid in de vroege ochten-duren bewerkstelligde) vertaling, in druk (zonder winst-oogmerk, in dank) uitgebracht de uitgeverij Ka.Dag.

De grootste grap is dat wie zich in dankbaarheid voor het zomaar beschikbaar zijn wil wenden tot de auteur, zal ontdekken dat 'wat ooit david leek te zijn', evenwel geen enkele behoefte voelt om voor inspirerend voorbeeld, leraar of voorganger door te gaan: om redenen die bij het lezen van het boek wel of niet duidelijk worden.

Dit verhaal gaat over 'Dat' en over 'Gij'. Over wat er rest, nadat de misvatting van afgescheidenheid is weggevallen. Over dat er daar niemand is. Dat er slechts de onuitsprekelijke ervaring is van wat voorbij de woorden ligt. Steeds opnieuw, voorbij naam en vorm, tijdloos.... Opwellend, in eindeloze dankbaarheid.

Tot slot: Noten? Vertalen is toch alleen vertalen? Er is waarschijnlijk geen ander boek waar deze vrijheid zo helder gevoeld kon worden, en die is hier genomen. *De Noten bij de vertaling* zijn door de vertaler ter verduidelijking toegevoegde toelichtingen, om redenen die wel of niet duidelijk worden, en uiteraard voor eigen ‘verantwoording’. Maar onder meer omdat er ook na 2006 vanuit allerlei bronnen (YouTube, dat startte in 2007) heel erg veel moois beschikbaar kwam, ook in het Nederlands, in bewoordingen die de ‘david carse cryptiek’ mogelijk kunnen verhelderen.

Tot slot verwijs ik graag even op de website arav.live, een ware schatkamer voor eenieder die zich in de Advaita Vedanta en daarmee in de werken van Vasistha, Shankara, Ramana Maharshi en verschillende anderen zou willen verdiepen. Aldaar ook zeer uitgebreid allerlei slechts even aan te klikken links naar zowel lezingen als vertaald materiaal van de grootse, zeer verhelderende en inspirerende Advaita Vedanta meester en leraar van deze tijd: Swami Sarvapriyananda van de Vedanta Society (Ramakrishna-orde) in New York.

De vertaler

*Vanaf het begin heeft dit leven nooit geklopt.
Gedurende vierenzestig jaar werd het leven ervaren als
arbitrair, chaotisch, en pijnlijk.*

*Er zijn er vele geweest:
ouders, broers en zussen,
leraren, klasgenoten, vrienden,
vriendinnen, echtgenoten,
collega's en zakenpartners,
adviseurs en coaches,
sjamanen, priesters en profeten,
doctoren, therapeuten, genezers van allerlei aard,
en meer dan een paar relatief onschuldige voorbijgangers;
die, ieder op hun eigen wijze,
troost en steun, hulp en gemak,
wijsheid en leidinggaven
aan een gefragmenteerde ziel
die maar bleef falen in de duisternis,
tot het over was.*

*Dit boek is opgedragen aan jullie allen,
met oneindige dankbaarheid.*

*Nu is het gezien, zo eenvoudig:
jullie zijn allen mijZelf.*

*“Als je erg stil bent,
ben je aangekomen bij de basis van alles.
Dat is de diepe, donkerblauwe staat
waarin er miljoenen sterren en planeten zijn.
Wanneer je in die staat bent,
heb je geen gewaarzijn van je bestaan”*

- Nisargadatta Maharaj

Hartelijk dank aan hen wiens
commentaren, vragen en proeflezingen
allemaal deelden in het scheppen
en doen geboren worden van dit werk:
Cindy, Annie, Bill, Jina, Anima, Michael, Kara,
Marcey, Diana, Dave, Anna, Claudine, en Koshen.

En voor Ramesh, met diep gevoel en waardering

“Wees stil.

En weet.

Ik Ben.

God.

- Psalm 46:10

Inhoud

Een

1. Opwellend	2
2. Een draad	5
3. Het verhaal vertellen	10
4. Proloog	26

Twee

5. Het oerwoud, deel I	38
6. Overgave	47
7. Het oerwoud, deel II	51
8. Woorden schieten te kort	56
9. Het oerwoud, deel III	66
10. Eraan voorbij gegaan	71
11. Het oerwoud, naschrift	78
12. De fles van Dr. Bronner	83
13. Verlossing	91
14. Uitrollend	100

Drie

15. Geen goeroe, geen methode, geen leraar	110
16. Vrije val	123
17. Liefde	129
18. Ochtend gesprekken	133
19. Waarheid onderwijzen	138
20. Niet taxi	145
21. Weet ik niet	150

Vier

22. Vraag/Antwoord	164
23. Perspectief	175
24. Ongelooflijk eenvoudig	185
25. Grijp nooit in	189
26. Droom machine	193
27. Verward denken	204

Vijf

28. Overgave tot zover	214
29. Te veel woorden	220
30. Stop	223
31. Blaas je brein op	228
32. Voorbeeldig gedrag	237
33. Natraj	242
34. Metanoesis	256
35. Het verschil	262

Zes

36. Tijd	270
37. Subject/Object	276
38. Een onmogelijke gewicht	281
39. Een splinter	291
40. Stille uitbreiding	299
41. Omringend zicht	301
42. Dromen binnen dromen	313
43. Triniteit	317

Zeven

44. Hoe kan dit verwoord worden?	326
45. Heel merkwaardig	333
46. Eindeloos ongeboren	341
47. Magische wereld	348
48. Alles is in orde	352
49. Een Parabel: Wordt wakker!	356

Epiloog

Een Eckhartiaanse ontologie	375
Verwijzingen	387
Noten bij de vertaling	391
Bibliografie	402

Een

*in het Helderere
waarin het
Hart
opent
en er
Niets
is*

1.

Opwellend

*“Wie mij hier ooit gebracht heeft,
Zal me weer thuis moeten brengen.”
– Rumi*

En dus
Is er slechts Eén
al het overige is illusie
 bouwsels in de geest
er gebeurt hier niets
er is slechts

Een Bestaand Gewaarzijn
gerustheid stilte volmaaktheid
en in het Stil Zijn
 een ademhalen misschien
 alsof
er slechts Eén is
ademend
en dit alles is
die ademhaling

dit alles is Dat
wij zijn Dat
we zijn die Ene
toch niet –

we zijn zelfs niet Eén
want er is geen wij
alleen Eén

niets gebeurt er hier
ondanks wat het lijkt
doet niets ertoe

toch
het Ene ademend
is een opwelling van
puur alles omverblazend mededogen
liefde vergevingsgezindheid schoonheid geschenk

en ik ontdek dat ik niet ben
wie ik dacht dat ik was
wat ik 'mezelf' heb genoemd
is niets – is een idee
is een samengeraapt bouwsel van herinneringen
attributies patronen gedachten
erfenissen gewoonten ideeën
die ik kan beschouwen en zeggen

niet ik
ik ben dit niet

omdat ik als mezelf eenvoudigweg
niet ben
geen zelf geen ik heeft ooit bestaan –
illusie
geknutsel
Er gebeurt niets
niemand hier
Er is slechts Eén
ademend
Dat is wat Ik-ben

Ik Ben Dat
En Dat is Alles

en Dat is de Helderheid
dat dit alles is –
leven dood liefde ongenoegen
mededogen begrip genezing
licht

met daarin de Helderheid
waarin het Hart zich opent
en daar is Niets
geen zelf niemand
slechts pijnlijke schoonheid
een overweldigende dankbaarheid

Opwellend

2.

Een draad

*“Laat jezelf stilletjes meesleuren
door de sterkere trekkracht
van wat je werkelijk liefhebt.”*

- Rumi

--

*“Wijsheid kan worden geleerd -
maar het kan niet worden onderwezen.”*

- Anthony De Mello

Er is slechts Eén. Er is niet op enige wijze ooit veelheid, of zelfs twee. Alle waarneming van onderscheid en afscheiding, van dualiteit, en daarom van dat wat wordt gekend als fysieke realiteit, is een door geest geschapen illusie, met het kenmerk van een droom.

Wat je denkt dat je bent, een afgescheiden individuele entiteit, is een onderdeel van deze illusie. Je bent niet de doener van enige handeling of de denker van enige gedachte. Gebeurtenissen vinden plaats, maar er is geen doener. Alles wat er is, is Bewustzijn. Dat is wat je werkelijk bent.

Tijdens het bestuderen of beoefenen van filosofie, religie of spiritualiteit, komt men langs een terugkerende verzameling van ideeën en verklaringen zoals deze, die probe-

ren te verwijzen naar de ware natuur van realiteit: een doorlopende draad van het Doorgronden die bijna alle culturen omvat en waar door de hele geschiedenis heen naar is verwezen als 'de eeuwige wijsheid'.

In termen van concrete aantallen, zijn er relatief maar weinig mensen geïnteresseerd geweest in het ontdekken of het verkrijgen van kennis van deze rode draad van inzicht, en nog veel minder hebben het echt helemaal begrepen. Als gevolg daarvan ligt er een soort aura van geheimzinnigheid of mysterie om heen: een aura die, in overeenstemming met de menselijke aard, door de geschiedenis heen is uitgebuit en gekapitaliseerd, door mysteriescholen en geheime genootschappen en allerlei leraren die beweren dat ze bijzondere, exclusieve kennis hebben over de aard van Wat Is.

Maar in werkelijkheid is het en was het altijd al een open geheim; doorgegeven, aangeboden en beschikbaar gesteld zowel binnen als buiten alle belangrijke spirituele tradities. Hoewel uitgeplozen en begrepen door slechts enkelen, deze rode draad naar het Doorgronden, deze eeuwige wijsheid, is deze blijven bestaan omdat het toegang biedt tot niets minder dan alles: de antwoorden op levensvragen, de ware aard van alles wat bestaat, de uiteindelijke betekenis en het uiteindelijke doel ervan, en het einde van het lijden.

Omdat het zoveel biedt, zou het merkwaardig kunnen lijken dat het Doorgronden hiervan, en de onderdelen van dat waar naar wordt verwezen als de Leer, door zo weinigen werden ontdekt. Nu is hier inderdaad een basale reden voor, die inherent is aan het Doorgronden zelf. Maar de onmiddellijke, operationele reden bezien vanuit de menselijke ervaring en begrip is dit: de Leer, de eeuwige wijsheid, kan niet direct worden uitgedrukt. Leraren die

het zelf hebben begrepen kunnen er naar verwijzen, er omheen praten, wegen en middelen aanreiken om het te benaderen, maar ze kunnen het niet direct en onomwonden verklaren. Dit leidt er toe dat velen gaan geloven dat het niet echt is of niet de moeite waard om te onderzoeken, terwijl voor anderen, die zich aangetrokken voelen tot dit aspect van de Leer het een bron van frustratie en ergernis is.

Albert Einstein zei ooit dat een probleem niet kan worden opgelost door hetzelfde denken/geestmodel dat het heeft bedacht. Op eenzelfde manier zullen welke vragen over het menselijk bestaan dan ook zelf een deel van het probleem zijn, omdat ze bepaald zijn door en oprijzen vanuit dezelfde situatie die ze proberen te verklaren. Het is redelijk om te stellen dat welk waar antwoord of welk uiteindelijk begrijpen dan ook op een of andere manier van buiten moet komen, of anders moet zijn, dan datzelfde begripsvermogen.

Zoiets is aan de orde bij het Doorgronden. Dit is geen gewoon menselijk gebeuren, het komt van 'buiten', het is compleet verschillend van en voorafgaand aan alle menselijke ervaring en begrip. Maar omdat dat zo is, is het inherent onbegrijpelijk, en daar het oprijst buiten de menselijke gedachten en ervaring, kan het niet gezegd, beperkt of gevangen worden met menselijke concepten en woorden. Hoewel geleerd kan worden, kan het niet worden onderwezen.

Hoewel het in zichzelf kan worden ingezien, waargenomen, zo je wilt intuïtief aan worden gevoeld, kan er niet rechtstreeks over gesproken worden en zelfs om die reden niet in linguïstische structuren of ideeën of concepten over worden gedacht. Het bestaat. Kan niet worden uitgedrukt.

Vanzelfsprekend is dit voor het grootste gedeelte van het menselijk ras genoeg om hen te doen afhaken en hen op zoek te doen gaan naar wat voor betekenis er gevonden zou kunnen worden in iets meer gijpbaars.

En is het genoeg om de interesse te ontsteken en vast te houden van hen die zichzelf geduwd of aangetrokken voelen om op te gaan in de onuitsprekelijke vlam. Dat zijn degenen die 'spirituele zoekers' worden genoemd. Zij weten het, en worden achternagezeten door het besef dat het uiteindelijke antwoord dáár is, net voorbij hun perceptie. En zij besteden hun leven met het volgen van en luisteren naar de zieners en wijsgeren, meesters en stamoudsten, in een poging te leren wat niet onderwezen kan worden.

En vervolgens, onverklaarbaar, zijn er zij die worden verrast door genade, in wie de ware aard van Wat is duidelijk wordt. Misschien na lange jaren van volgen en luisteren en studie, of misschien zelfs in nog incongruenter, na weinig of helemaal geen doelgericht/onomwonden zoeken.

Als het merkwaardig mocht lijken dat zo weinigen uit hun droom ontwaken, bedenk dan dat het, gezien de parameters van de droom, eigenlijk nog vreemder is dat er überhaupt al iemand ontwaakt.

En wat kan er over hen, in wie het dit Doorgronden van Wat Is zich voordoet, gezegd worden? Zij zijn de omgekeerden/onderstebovenen, wakker naar dat waartoe de wereld in slaap is, en in slaap naar dat waartoe de wereld wakker is. Weinig zaken rond hen zullen betekenis hebben voor gewone mensen, zelfs voor hen die goed thuis zijn in spirituele zaken.

“De ontwaakte geest is ondersteboven gedraaid en vol
doet zelfs niet aan de Boeddha-wijsheid” (*Hui Hai*)

Vanuit hen zullen er enkele zijn door wie, even onverklaarbaar, een poging oprijst om het oncommuniqueerbare te communiceren, en zo de doorlopende draad van de eeuwige wijsheid levend te houden.

Bestaat. Kan niet worden uitgedrukt.

3.

Het verhaal vertellen

*“Ik heb geleefd op de rand van krankzinnigheid,
op zoek naar oorzaken, kloppend op een deur.*

Die gaat open.

Ik heb staan kloppen aan de binnenkant!”

– Rumi

I

Onlangs werd ik weer eens gevraagd om mijn verhaal te delen..... en opnieuw heb ik het verzoek afgewezen. Goede redenen: weet u, het is precies dit constant scheppen en onderhouden, vertellen en opnieuw vertellen, polijsten en in ere houden van het persoonlijk verhaal, dat het gevoel van een individueel zelf onderhoudt. Het ego is slechts het verhaal dat het steeds van zichzelf vertelt, de ervaringen en de moeilijkheden die het heeft gehad, het pad dat het gevolgd heeft, de wonden die het meedraagt.

De uitnodiging hier is nou juist om op te houden met het vertellen van het verhaal. Zodra het gevoel van een individueel zelf verdwijnt, wordt dit eens zo intens belangrijke en diep gekoesterde verhaal dat maakt dat we denken wie we zijn gezien voor wat het is: een nogal luchtig en slecht verteld flut verhaaltje, dat, eenmaal

zonder oppoetsen en opnieuw vertellen, verschrompelt tot de gebakken lucht waaruit het ooit oprees. Dat is de uitnodiging tot spiritueel ontwaken: om te stoppen met het constant schragen van het geloven in jezelf als een afgescheiden individueel zelf, en door dat te doen uit de verduistering tevoorschijn komen.

En dus, natuurlijk, goddelijke rechtvaardigheid, of op z'n minst goddelijke ironie; omstandigheden maken dat het verhaal uiteindelijk toch verteld moet worden. Het zij zo. Laat het één keer gebeuren, en het zal genoeg zijn.

Er zijn andere redenen voor de terughoudendheid, wellicht niet zo nobel: grote weerstand in het geest-lichaam-construct¹, gelegen in de aard van de conditionering. Er was een al eerder wegrennen van de 'heilige man show', het verlaten van een Rooms Katholiek priesterschap, een diep wantrouwen van alles dat daar naar zou verwijzen, dat het dodelijk gevoel van speciaal zijn zou versterken. Op dat pad ligt een zekere vernietiging, en ik ben er heel hard van weggelopen, steeds het iedere keer weer aangeboden leiderschap afschuddend, totdat ik leerde de situaties die dit ocriepen te vermijden.

Aan het werk als timmerman, spijkers inslaan, twee bij viertjes te zagen, was veilig.... Terwijl de geest, helemaal volgepropt met therapieën en medicijnen, wankelde aan de rand van chaos. Vijfentwintig jaar gingen voorbij, en twee mislukte huwelijken. Bewustzijn heeft geen idee van tijd.

En toen, geprikkeld door een tot dan toe onbekende kracht (shit, ik dacht dat het 'mijn' idee was), was er het herontdekken van Oorspronkelijke Amerikaanse voorouders (toen dacht ik nog dat een persoonlijke geschiedenis er toe deed) wat aanleiding gaf tot gepruts en gedoe met

stamoudsten, medicijnmannen en sjamanen. Van het een komt het ander. Het david construct komt, ondanks dat het reizen oncomfortabel en onplezierig vindt, er een verborgen angst is voor het (bijziend ervaren) duistere continent van Zuid Amerika, het behept is met een stevige allergie voor alles wat naar groepsgevoel ruikt, in contact met vier andere heerlijke personen/karakters. Onderneemt een reis van meerdere dagen, met de bus, een vliegtuigje, een kano en te voet, ten zuiden en oostwaarts van Quito. Eerst naar beneden vanuit het Andesplateau, door het regenwoud en dan langs verschillende stamgebieden naar de bovenstroom van de Amazone.

De met de medicijnmannen en sjamanen van de Shuar stam doorgebrachte tijd, diep in het regenwoud, is vol van schitterende verhalen, gevuld met prachtig drama. En allemaal irrelevant, niet iets bijzonder makend, behalve als een slordige opzet, in het Bewustzijn, die nodig was om de harde noten van het david construct te kraken. Waarom dat het Bewustzijn wat zou uitmaken, terwijl er duizenden van er aan toe zijnde en rijpe volgelingen zijn die wachten op het kraken, is voorbij het bevattingsvermogen.

II

Wat er gebeurde in het oerwoud. Tony Parsons spreekt van “het wandelen door het park”. Voor Suzanne Segal was het “de bushalte”. U.G. Krishnamurti verwijst ernaar als een voorval dat hij “de hele calamiteit” noemt. In Douglas Hardings geval was het “de zogenoemde Himalaya ervaring”. Hier is het “wat er in het oerwoud gebeurde”. Er gebeurde helemaal niets in het oerwoud. Wat er gebeurde is alles, het enige dat ooit ‘iemand’ ‘ergens’ overkwam. Wat er gebeurde is onuitspreekbaar. Er gebeurde niets.

Wat er in het oerwoud gebeurde zou vele gesprekken kunnen vullen, als de conditionering hier niet zo allergisch was geweest voor het idee waar dat toe zou kunnen leiden. Dus is het in plaats daarvan hier opgeschreven, om er van verschoond te raken, en dat zal onvermijdelijk hetzelfde verdoemde resultaat hebben..

En dan uiteindelijk, *so what?* De versnipperde overblijfselen van david's fladderen lawaaierig in de wind, piekerend over de ernstige waarschuwingen tegen de ego-valstrik, met de wens ervan weg te lopen, om de spreekwoordelijke kluizenaarsgrot te vinden, tenminste figuurlijk dan...

Maar het is dwaasheid. Er is geen ego, geen val, dat is ook illusie, dun als de ochtendmist op een gehooide akker. De weerzin is er in de conditionering van het construct, zoals de weestand tegen sommige etenswaren of voor keiharde muziek. Dit wordt gezien, maar draagt verder geen enkele betekenis in zich. Eén Bewustzijn stroomt door al deze miljarden vormen en wat daarin, inclusief in deze, gebeurt, heeft geen enkele betekenis. Er is hier geen keuze, slechts het pure keusloos gewaarzijn van stromend Bewustzijn. Tony De Mello noemde het "volhartige samenwerking met het onvermijdelijke". Daar gaat ie dan.

Veel van wat er gebeurde in het oerwoud werd 'ervaren', en dus zou er over gedacht kunnen worden, herinnerd worden, en over gesproken worden. Diepe, transformerende ervaring. Prachtig. Geest verheffend spul. Mooi. Grote piekervaringen soort spul. Je weet vast wat ik bedoel. Genoeg om het alle jezus z'n leven (*the living be'jesus*) uit het david construct te branden. Vooruitlopend zou dat er nu van gezegd kunnen worden.

Er kon over gesproken worden, maar slechts met tegenzin en met veel misbruik van de grammaticale regels en de bedoelde betekenis van woorden.

Maar toen kwam er een tijd dat dit allemaal ophield, toen het ervaren ophield, en daar wordt het onbetrouwbaar. Omdat het david construct ook ophield. Maar dat is natuurlijk onzin... david is er nooit geweest.

Kijkend naar de verslagen van net daarna, was dat nogal wartaal. Wijzend naar het onuitspreekbare, uitmondend in “blablabla”. Het toont zich alles als het oneindige maar vanuit dit perspectief nogal verknipte gevoel voor humor van de Helderheid, voorbij het licht dat we Bewustzijn noemen. “Hé, kijk eens, we hebben alle andere combinaties al geprobeerd: vele jaren van voorbereiding en dan verlichting; vele jaren van voorbereiding en dan geen verlichting; vele jaren van voorbereiding en dan bijna verlichting, maar hoepsa, oh sorry, niet echt. Hier is er eentje die we niet zo vaak doen: wat dacht je van volledige realisatie, volledig bewustzijn, poef, totaal zonder enige voorbereiding, neem een eikel, een afvallige half-indiaan, een afvallige redde-het-niet-echt priester, gemartelde geest, timmerman uit de heuvels van Vermont, een arme stakker die geen idee heeft wat er in godsnaam met hem aan de hand is. Groot vermaak!”

Je moet begrijpen, dat ik absoluut niets wist van dit hele gedoe. Ik wist niet dat er een variant als de ‘zoeker’ bestond, laat staan dat ik wist van de subcultuur van zoekers. Nooit iets van het jargon gehoord, kende geen van de concepten. Ik had nog nooit gehoord van *sadhana* of *moksa* of *lila* of *samadhi* en als dat wel zo was geweest had ik waarschijnlijk gedacht dat dat saladedressings waren.

Geen categorieën of gedachtes om hier over na te denken. Absolute, zuivere, diepe, huiveringwekkende Genade die nergens op slaat.

Er zijn wat minder warrige notities, aanvullingen op deze eerste verslagen, maanden later, nadat Bewustzijn medelijden kreeg en een bord met Advaita ideeën voorzette aan wat er over was van het david construct. Die wil ik met je delen, in bladzijden die volgen. Dat moment, de knak, de knal, het onmiddellijke buiten-de-tijd waarin het duidelijk is dat er eenvoudigweg een schouwen is (nog niet wetende dat de correcte Advaita term 'getuige zijn' is) van het david construct, van wat ik dacht dat het 'ik' was, niet alleen het lichaam maar alles daarvan, het zogenoemde lichaam-geest-ziel-persoonlijkheid-entiteit construct; onmiddellijk doorziend dat zoiets niet bestaat: er is niemand thuis. Niets hier. Duidelijk geen 'ik', niet iets dat 'ik' kan zijn. En het is nog duidelijker dat 'ik' niet schouw, of de getuige ben. Het getuige zijn vult het universum en er is geen ding dat ergens is, er is geen waar en er zijn geen dingen, geen wezens, geen entiteiten. Er is slechts dit, deze dit-heid, Gewaarzijn, en dat is wat 'Ik' ben.

'Een verschuiving van perceptie' is een bruikbare zin, maar... lieve moeder! Het is niet anders kijken of andere dingen zien, er is geen ziener om te kijken. Zo dicht als mogelijk gezegd: de waarneming komt niet van dit lichaam-geest-construct.

En natuurlijk is tegelijkertijd al het bovenstaande pure onzin, ontkend door de gelijktijdige realisatie dat er helemaal niets gebeurd is. Zo dichtbij mogelijk als gezegd, is er met een soort terugwerkende kracht een beleving van de gehele calamiteit. Niets verandert, omdat gezien wordt dat het altijd zo is geweest: een verkeerde

aanname stopt, een verkeerde aanname houdt op te gebeuren. Wat is er gebeurd? Niets. Er is altijd al niemand thuis geweest. Deze dit-heid is wat 'Ik' altijd is. Grappig dat er een tijd lang die net de verkeerde aanname moest zijn, grappige ideeën over 'tijd' en 'dingen' en ideeën en personen en wezens en david en het oerwoud en de Bron en dat alles....

Nisargadatta Maharaj noemt het Doorgronden, maar het heeft met begrijpen niets van doen. Een kennen, dat niets van doen heeft met kennis.

Luister, dit is belangrijk. Er worden hier woorden en concepten gebruikt ter beschrijving. Maar of wat er gebeurde in het oerwoud wel of niet overeenkomt met waar verschillende leraren, wijzen of tradities naar hebben verwezen in hun woorden of concepten weet ik niet, en kan me uiteindelijk ook niet schelen. In essentie is dit niets dat er is gebeurd volledig helder in zichzelf. Het relativeert alles en wordt nergens door gerelativeerd.

Aan de ene kant is er alles: alles geweten, gevoeld, gedacht, geloofd, alles wat bestaat of niet bestaat, al het mogelijke en het onmogelijke. Alles dat was, is, of er ooit zal zijn, of er nooit zal zijn. Aan de andere kant is er dit. En is alles niet. En dit is.

Of nog een ziel in het gekende of ongekende universum dit ooit zal herkennen of niet is sinds het buiten-de-tijd in het oerwoud voor eeuwig irrelevant. Ik kan dat niet verklaren, omdat ik aan de andere kant tamelijk rationeel ben. Niet alleen is er geen twijfel. Het hele idee van twijfel bestaat niet.

Het woord dat regelmatig oprijst is 'vanzelfsprekend', maar dat is eigenlijk misbruik van een goed woord,

omdat, als het gebruikt wordt in gesprekken, meestal daarna de woorden op zijn. Niettemin. Wat recht voor je staat, meer dan dat, wat je feitelijk bent, wat dit alles is, waar men niet aan kan ontsnappen, wat niet anders kan zijn, is vanzelfsprekend, zelfs in de gevallen waarin dit blijkbaar niet gezien wordt.

Ach ja, hier had het kunnen eindigen. Ik probeerde het uit te leggen aan enkele mensen (“blablabla”) maar zij dachten dat ik gek was, dus hield ik er mee op. Werd er toegekeken op hoe het david construct terugkeerde naar het inslaan van spijkers. Badend in Helderheid, wat niemand zag. Verbazingwekkende, adembenemende genade. Het grootste gedeelte van de tijd in tranen, spontaan en niet te stoppen. Die david, hij heeft ze niet meer op een rijtje, maar hij schijnt gelukkig gek te zijn, dus wat geeft het. Altijd overal volmaakt Helder Stil Zijn, en geen-ting, een niets, wat geen naam heeft (liefde en compassie en *bliss* zijn pathetische schaduwen) voortdurend opwellend en nu steeds gezien als niet vanuit het lichaam-geest-construct.

III

Het had daar kunnen eindigen. Maar toen kreeg Bewustzijn opnieuw medelijden, of werd hardhandig, hetzelfde verschil, hardhandig medelijden, en stuurde, helemaal buiten het script, het david construct naar een cursus, wat leidde tot blootstelling aan een zeker dynamisch duo van zelfontworpen leraarschap van Advaita. Mettertijd bleken ze bijna volledig uit ego te bestaan, helemaal wars van de regels van wat het spiritueel leraarschap inhoudt. Maar toch, redelijk glashelder en met een knappe intellectuele greep uit de leer. Dus vanzelfsprekend, komende van nul op dat gebied, kon ik daar een hoop leren. Vreemde ervaring, omdat een deel van wat ze

zei tintelde, alsof ze ervan wist.... Maar vervolgens bleek duidelijk van niet.

Gaandeweg kwam ik er beetje bij beetje achter dat er een hele cultuur bestaat van blinden die de blinden leiden. Dat er op ontelbare gelegenheden was gesproeid met het getuige zijn, terwijl de ogen waardoor werkelijk gezien werd, wisten dat dat niet zo was. Genoeg geschriften over Boeddha-dingen, Rumi-dingen, Seng-Ts'an-dingen en Ramana-dingen. Genoeg van andere dingen die dachten dat ze dingen waren maar dat niet zij het waren die dachten, dat niet zij zagen (maar dat is juist de grap want 'zij' zijn de Ik-heid die de Is-heid is van al het zien). Die lezen en denken het te begrijpen, om dan, tussen de momenten waarop het zien zich voordoet, hele structuren en systemen rond de theorie van het zien te ontwikkelen, waarbij sommigen door vele anderen gevolgd en aanbeden werden omdat niemand het verschil kende. Niemand kende het stomme verschil, dus zijn ze zo makkelijk voor de gek te houden!

Dus dat was vreemd. En ondertussen natuurlijk steeds overal Volmaakt Helder Stil Zijn, voortdurend opwellend.

Er wordt gezegd dat als je een leraar nodig hebt je die zult vinden. Dit gaat er natuurlijk van uit dat je in ieder geval een leraar nodig hebt, hetgeen een uiterst dubieuze aanname is. Het universum is gegrond in een je-moet-het-weten, en voor het grootste deel hoeven we niet te weten. Maar als, in het allesomvattende grote beeld, het nodig is voor het lichaam-geest-construct om iets te weten, dan zullen zij het horen, en op een manier dat het beklijft. Dit kan op de manier van het vinden van een leraar, of, men kan iets opvangen van een gesprek, of een opmerking van een taxichauffeur, of eenvoudigweg, een gedachte die oprijst. Hoe zou het anders kunnen zijn.

Bewustzijn is alles.

In het oerwoud, hield alles op, hield david op, hield de wereld op. Een tijdlang was er een 'het in dit zijn' en een 'dit alleen te zijn', zonder concepten of gedachten om het in te kaderen. Toen was er het kennismaken de twee eerder genoemden, en de ontdekking dat de ideeën waar zij over spraken enigszins overeenkwamen met het onuitgesproken weten dat zich voordeed in het oerwoud. Dan is er eenvoudigweg het volgen van het natuurlijke spoor dat oprijst, en waarbij slechts de volgende stap zich toont. Wat, uiteindelijk, alles is wat we te zien krijgen.

In ieder geval, net toen ik er achter kwam dat een basaal intellectueel raamwerk zo ongeveer alles was wat ik van deze twee kon leren, noemde ze in haar bijeenkomst de naam 'Ramesh', naar wie ze verwees als een van haar leraren.

IV

Lang verhaal in het kort: internet zoektocht. *The Final Truth*: via Amazon.com, wat volgt is verhaal. Alles verblindend wat Ramesh Balsekar tot dan toe had geschreven, om te ontdekken dat het veel hulpvaardiger was dan alles wat ik sinds het oerwoud was tegen-gekomen. Het vroege materiaal van deze gepensioneerde bankier klinkt helder. Het schrijven is erg metafysisch, daarmee de invloed van zijn eigen leraar Nisargadatta Maharaj reflecterend, en die van een eerdere schrijver, bekend als Wei Wu Wei. Alles wat er van deze heren was te verkrijgen werd eveneens gelezen, evenals wat er te vinden is over en door Ramana Maharshi, de mystieke wijze uit zuidelijk India.

Lezend en reflecterend realiseer ik me dat hoewel dit niet-iets dat gebeurde in het oerwoud niet herkend of verklaard kon worden door iemand uit de directe omgeving toen het gebeurde, er desondanks wel degelijk een dergelijke context bestaat, een traditie waarin het zich voordoen bekend is en herkend wordt. In een wereld van spirituele hocus pocus en door elkaar gehutste derdehands verhalen, zijn er enkele, een handje vol, in wie er een helder denken en schrijven is, over Wat is. Op voorwaarde natuurlijk dat men al weet waar het over gaat en kan aanvoelen waarheen hun woorden wijzen. Letterlijk genomen of op het eerste gezicht is het meeste van wat ze zeggen allemaal onbegrijpelijk, noodgedwongen, gegeven de tekortkomingen van taal.

Ik werd geïntroduceerd in de tijdloze draad van de Leer, de eeuwige wijsheid. Op een bepaald moment, midden in dit gedoe is er de gedachte: soms is het een goed idee om als je ergens nieuw bent, misschien iemand op te zoeken en te spreken die daar al een poosje verblijft. Van de vier die ik tot dan toe had gevonden als betrouwbare bron, is Ramesh de enige nog levende, en in redelijk goede gezondheid, zeker voor iemand van midden in de tachtig en die z'n hele leven in Bombay heeft gewoond. De eerste paar ontmoetingen waren opmerkelijk behulpzaam. Er wordt naar het verhaal gevraagd, en het verhaal wordt verteld, het david construct vertelt wat er in het oerwoud is gebeurd. Terughoudend, twijfelend, met woorden die spontaan oprijzen uit de context van zijn leven, in een poging te omschrijven wat gekend wordt als zijnde onbeschrijflijk. En daar is herkenning, bevestiging van Ramesh. Dat wat er gebeurde in het oerwoud noemt hij (in navolging van Wei Wu Wei en Maharaj) de volledige Doorgronding, hetgeen in zijn traditie bekend staat als ontwaken of verlichting. Tijdens een van de bezoeken, geeft hij toe dat dit alles toch een beetje vreemd is, de

manier waarop het is gegaan; geen goeroe, geen leraar... maar dan was er altijd de Maharshi met zijn berg, dus... een minimale schouderophaling, een enorme glimlach. Hij is nogal zeker van zijn-niet-zelf.

Het vraagt enige overtuiging. De eerste reactie is een instinctief terugdeinzen, en de oude angst voor speciaal te zijn speelt weer op. En wat er ook voor vooropgezette ideeën mogen zijn over wat 'verlichting' mag zijn, het loslaten in die nacht in het oerwoud met de opwellende Aanwezigheid zat er niet tussen. Tegelijkertijd is er een gevoel dat dit is wat is. Er is niemand thuis. Er is herkenning, en tegelijkertijd heeft het geen enkel gevolg en verandert er niets. Wat men (inclusief de Indiase goeroes) er ook van mag denken of zeggen, en hoe behulpzaam dit ook mag zijn, het onuitspreekbare valt niet te labelen. Er kan geen eigendom aan worden ontleend, geen markering gemaakt van een concept, van een traditie.

Gedurende de weken, jaren, meerdere bezoeken, meerdere gesprekken. Onhandig in het begin; groot getwijfel, niet weer conditionering, hangt in de lucht. Tijdens sommige bezoeken en bijeenkomsten zegt Ramesh herhaaldelijk dat volledige Doorgrondig er is, en word ik na afloop nagezeten door anderen in de groep van zoekers die naar de ochtend gesprekken komen. Of juist tegenovergesteld, gemeden. Dus is er vaak een achterover leunen, incognito tussen de erbarmelijke zoekers, maar gelukkig in de ruimere en diepere altijd opwellende Helderheid.

Als er al een 'doel' is voor deze bezoeken, is het iets dat ik slechts een 'achterstevoren proces' kan noemen: in het oerwoud kwamen de antwoorden voor de vragen, dus werd deze tijd doorgebracht met het vullen van de stellen vragen naar het antwoord, om het raamwerk van Doorgrondig te doorgronden, nadat het gebeurd was.

V

Nou, dat is wat er gebeurde in het oerwoud. En in Bombay. Niets gebeurde er.

Wat wordt gezien kan nooit worden niet-gezien. Het is allemaal zo volmaakt eenvoudig. En altijd overal Volmaakt Helder Stil Zijn. Een niet-iets, dat geen naam heeft: Opwellend, voortdurend. Nu gezien, altijd gezien, niet vanuit dit lichaam-geest-construct. En het spreken erover, als het zich voordoet, lukt niet, en het schrijven erover, het zou slechts schijnen, lukt niet. En ik ben hier heel precies, me dondersgoed bewust van de moeilijkheid die dit opwerpt.

Het was Wayne Liquorman, in zijn voorwoord bij Ramesh's *Bewustzijn Spreekt*, die helaas jammerlijk moest vaststellen dat: "Het incident van verlichting op zich niet noodzakelijkerwijs het vermogen in zich meedraagt om over het daarmee verbonden doorgronden te communiceren".

Daarin heeft hij helemaal gelijk. Ik ben geen leraar. Er is geen interesse om les te geven, en het lichaam-geest-construct heeft er niet de vaardigheden of kwalificaties voor. Vanuit het perspectief van iemand die verstand van deze dingen heeft is wat je hier in je handen hebt een zeer ruige, lompe, afvallige, deels-Indiaanse (verkeerde soort Indiaan) timmerman uit de heuvels, totaal gespeend van iedere soort van 'bedreven middelen', met een wat betreft de materie slechts beperkt intellectueel bevattingsvermogen, zonder de training of discipline die zou kunnen zijn opgedaan door jaren van meditatie en dienstbaarheid. Om nu te zeggen dat het david construct nogal beperkt is en nou niet direct op maat gesneden voor wat hier

gebeurt is onnodig vriendelijk. Behalve natuurlijk dat het david construct exact hiervoor was ontworpen, op maat gesneden en gemaakt. Bewustzijn heeft een sick-joke gevoel voor humor.

Er is slechts dit. En dit zou een lachwekkende stelling zijn als er iemand was om het op te eisen, maar die is er niet. Er is slechts dit, en dit is helder.

Ik weet absoluut niets van wat dan ook behalve dit: weten, zien, begrijpen, het weten, zien, begrijpen wat niet is, wat voorbij het menselijk begrip is, is hier gebeurd, is hier. Nu gezien als niet vanuit dit lichaam-geest-construct. Onverdiend, ongezoekt, zelfs ongevraagd, in ieder geval niet hardop. Het is onuitspreekbaar, kan niet worden uitgedrukt, kan niet worden onderwezen.

Rumi had gelijk:

“Zoals zout oplost in de oceaan,
Werd ik opgeslokt in U
Vorbij twijfel of zeker weten.

Plotseling, hier in mijn borstkast
Rijst een ster op, zo helder
Dat het alle sterren naar zich toe trekt.”

En Ramesh heeft gelijk: het moet wel zijn wat hij ‘goddelijke hypnose’ noemt. Hoe kun je het anders verklaren? Al deze lichaam-geest-constructen staan er naar te kijken, baden er in, zijn het, en kunnen het niet zien. Hoe kun je iemand laten zien wat ze al zijn, vooral als het niet-iets is en ze niemand zijn? Het is allemaal zo ongevoelbaar eenvoudig. Er is duidelijk niemand thuis. Alles-Dat-Is, is Liefde voorbij liefde, Licht voorbij licht, Vrede voorbij vrede. Vrijheid voorbij elk concept van vrijheid...

gooi met woorden in hoofdletters naar ze, schreeuw tegen ze, weeklaag met ze.

En de mensen krabben zich achter hun oor, zeggen dat ze het niet snappen. “Nou, dat is nogal filosofisch...” zeggen ze; of, “Maar ik vind mijn verhaal leuk, ik vind mijn drama leuk”, of, “Jee, wat klinken we weer Advaitisch correct vandaag”. Allemaal afgeweerd, op verschillende manieren, van het zien Wat Is. Zelfs devote zoekers, zeggen als ze horen ‘dit is een droom’, “Eh huh” en blijven doorpraten. Niemand stopt, om te zien, om te zijn. Vergeef het het brute david construct, als het een duidelijk gebrek aan belangstelling voor deze discussies ten toon spreidt.

En Hafiz had ook gelijk:

“Geliefden, jullie proberen het wonder van de liefde te leren kennen door gebruik van de rede, ik ben doodsbang dat jullie de clou nooit zullen begrijpen.”

Of, door het gebruik van ervaring of gedachten of taal of emotie, zou ik kunnen toevoegen. Het moet eenvoudig worden in-gezien.

Uiteindelijk, is er waarlijk niets te zeggen. De droom gaat door; en er is een teruggaan in de droom (niet als keuze, maar omdat dát, schijnbaar, is wat er zich voordoet in dit droomconstruct) met het volle besef dat het een droom is. Maar je kunt van het Ik-Ik (het droom construct dat zichzelf niet als iets bestaand ziet, (*vert.*)) niet verwachten dat het iets hiervan serieus neemt.

En die kluizenaarsgrot lijkt nog immer heerlijk. Niets nodig. Het is zo compleet onbelangrijk dat er iets gebeurt, dat hier iets van komt.

Geen noodzaak, geen vereisten, geen mandaat, geen rol.

Eenvoudig, doodeenvoudig.

Proloog

*“Ik kan je verzekeren dat er niet zoiets
bestaat als God.
Er niet zoiets is als de schepping,
En er niet zoiets is als het universum.
Dus is er niet zoiets als de wereld,
En is er niet zoiets als jij.
Er is niet zoiets als ‘Ik’.
Wat blijft er over?
Stilte!”*
- Robert Adams

I

Men zou kunnen zeggen dat de realiteit helemaal niet is wat het lijkt te zijn, en dat zo ongeveer het hele menselijk ras functioneert onder een massale hallucinatie. Men zou dit kunnen zeggen, maar dat zou zeer onjuist zijn omdat het idee dat er een menselijk ras is, en het idee dat er ‘iemand’ zou zijn om dat te zeggen, in feite beide onderdeel zijn van de hallucinatie. De dingen die we personen of menselijke wezens noemen, samen met al het andere dat we ofwel kunnen bedenken ofwel ervaren met de zintuigen, zijn feitelijk illusoire verschijnselen in één oneindig Bewustzijn, dat alles is wat er is.

Hoe gaat ie tot nu toe? Dit klinkt zo ongeveer als een uiterst paranoïde samenzweringstheorie, of niet? In feite klinkt het zo vergezocht en zo tegen alle dagelijkse ervaring en gezond verstand in, dat de meeste mensen die dit zouden horen het buitengewoon krankzinnig zouden noemen, erom zouden lachen, hun schouders zouden ophalen en overgaan tot de orde van de dag.

En toch vertellen zowel onze geschiedenis als onze religieuze en filosofische tradities ons, zo ver als zij terug gaan, dat er beschrijvingen zijn van de enkele ‘mense-lijke wezens’ die er van overtuigd waren geraakt dat dit fantastisch klinkende scenario in feite de waarheid is. En ook beschrijvingen van hun pogingen deze overtuiging met anderen te communiceren. In feite zijn dergelijke visionairs en buitenbeentjes de grondleggers van het grootste deel van ‘s werelds religieuze en filosofische tradities. Slechts enkele van deze tradities maken nu nog steeds aanspraak op deze ideeën als onderdeel van hun tentoongespreide leringen of praktijken. Maar een beetje research onthult dat zij er in het begin waren, in de ideeën of ervaringen of visies van de persoon rondom wie de traditie werd gevormd of in de geschriften van het begin.

Maar opnieuw klopt dit verhaal niet, omdat opnieuw het idee dat er een ‘persoon’ als individu was wiens individuele ideeën of ervaringen het begin waren van een traditie, zelf een onderdeel is van de illusie. Zoals je ziet ligt hier zoiets als een communicatieprobleem.

Probeer er zo naar te kijken: Stel, omwille van het argument, dat het voor iemand mogelijk zou kunnen zijn om tot het inzicht te komen, te weten te komen, voorbij twijfel overtuigd te zijn, dat alles wat we beschouwen als ‘realiteit’ in feite een door de geest gegenereerde fantasie is,

en dat deze illusie alle ideeën en woorden en ervaringen en waarnemingen zowel als de dingen die we beschouwen als menselijke wezens die deze ideeën en waarnemingen hebben omvat, en voor een moment te overwegen dat zo'n persoon niet eenvoudigweg krankzinnig is, maar hoe dan ook, dingen ziet die anderen niet ziet, hoe kan in een dergelijk geval zo iemand met anderen communiceren wat hij of zij ziet, terwijl ze weet dat ook zichzelf, alle anderen en ideeën of woorden die gebruikt zouden kunnen worden om te communiceren, ook zèlf onderdeel van de illusie zijn en daarom nogal ineffectief?

Welke analogieën, welke metaforen of woordkunstjes zouden er gebruikt kunnen worden in de poging dat over te brengen, wat voorbij ligt aan dat wat er over te brengen valt? Dingen zoals 'het is als licht maar het is geen licht, zo volledig voorbij licht dat het niet kan worden gezien', of, 'het is de volheid van wat alles is, hetgeen volledige leegheid is; het is wat je reeds bent hoewel je het niet kunt zien', of eenvoudig, 'Ik-Ben-Dat'.

En natuurlijk, als je enigszins thuis bent in de mystieke of esoterische tradities van de wereld zul je herkennen dat dit nu precies datgene waarvan is opgetekend dat Gautama Boeddha, Jezus van Nazareth, Rabbi Bal Shem Tov, Jalahuddin Rumi, Adi Shankara, Meister Eckhart, Seng-Ts'an, Ramana Maharshi en verschillende andere Zen, Christelijke, Chassidische, Soefi, Taoïstische, Advaitische en andere 'spirituele leraren' dat hebben gezegd.

Luister alsjeblieft zorgvuldig; dit volgende stuk is belangrijk. Het is het tegenovergestelde van wat je altijd verteld is, en wat je verteld is, is niet waar. Waar het hier om gaat is uitermate eenvoudig. Het is niet de complexiteit of de ingewikkeldheid dat het zo moeilijk maakt erover te communiceren of het begrijpen. Het is heel eenvoudig en

heel gemakkelijk. Het is alleen zo compleet wars van wat er wordt geloofd, en met hoe ervaring gewoonlijk wordt geïnterpreteerd, dat het denken het niet kan bevatten.

Er bestaat een overeengekomen, consensus realiteit die door vrijwel het gehele menselijk ras wordt gedeeld. Deze wereld bestaat al een poosje, en is zeer oud. Deze wereld kom je binnen door geboren te worden als een individu, je groeit, leert, ondervindt het leven, en gaat dood. Er is enige onenigheid over wat er daarna gebeurt, behalve dat voor alle anderen, het leven doorgaat – totdat ook zij dood gaan. Iedereen denkt dat hij dit – of een plaatselijke variant erop – weet. Maar in feite is dit niet iets dat je wist toen je geboren werd. Jij hebt dit *geleerd*. En iedereen heeft dit geleerd waarmee het een bijna universeel gedeeld idee is. Maar dat iedereen het gelooft maakt het nog niet waar..

Vanuit eeuwigheid, zonder tijd, Ben Ik, de ongebornene. Net zoals een droom op een bepaald punt in de slaap begint, verschijnt hier op een ‘bepaald punt’ Dat wat Ik Ben als Bewustzijn, en komt de wereld tot bestaan. Ik doe m’n ogen open, en er is de ervaring van het blijkbare lichaam-geest-construct. Na een periode van het ervaren, sluit ik mijn ogen: de wereld houdt op te bestaan, en vanuit de eeuwigheid, Ben Ik, de ongebornene.

Wat kan er eenvoudiger zijn, of duidelijker?

Om de zoveel tijd komt er iemand voorbij die de mensen dit probeert te vertellen, maar de consensus is moeilijk te doorbreken. Die is zelfbevestigend en heeft ingebouwde manieren om afwijkende kennis onschadelijk te maken. Een van de manieren is om de afvalligen voor ‘gek’ te verklaren. Een andere, even effectieve manier is om ze